

Mým čtenářům!

Včera to všechno propuklo. To vám bylo veselo a dost málo se brečelo. Ne, není ani první duben ani první máj a dokonce to nebyl ani pátek. Věřte, nebo ne, ale celé Brno upřelo svůj zrak na papundeklové náhražky alegorických vozů a nakaširované obludnosti, které se v tematickém průvodu „Dějiny v rytmu Janáčka“ vydaly od Divadelní fakulty Janáčkovy akademie múzických umění v Brně přes náměstí Svobody až k Centru experimentálního divadla. Kdo nás znal, ten se smál, prstem si klepal na čelo.

To Leoš Janáček na Lišce Bystroušce jel a kdekdo režnou popíjel a dirigoval přitom roztodivné masky z všemožných dějinných období divadla (tento perverzní obraz Janáčka na jedné z postav, jejímž je autorem, asi málokterý ze zahraničních návštěvníků pochopil), kolemjdoucí a všichni, kteří byli ještě při chuti, se přidávali a tleskali a jásali a směřovali do velkého sálu Divadla Husa na provázku, kde se v režii Martina Domkáře v oparu divadelní mlhy uskutečnil zahajovací ceremoniál letošního festivalu. Za organizátory promluvila Eva Kašpárková, která obdržela obrovské lepenkové srdce. O přínosu festivalových akcí pohovořil děkan divadelní fakulty doc. Zbyněk Srba. Nakonec ředitel festivalu prof. Petr Oslzlý při samotném zahájení všechny přítomné doslova okouznil svojí angličtinou.

Celý tento virvál vypadal, jako by organizátoři pro samou legraci už neměli čas na práci. Příště bych podobné akce doporučil nepodcenit a dal více prostoru jejich nazkoušení. Nicméně i tak akce svůj účel splnila dokonale – do podvědomí veřejnosti se festival dostal (i když, dle mého názoru, jsou Brňané podobnými průvody již lehce přesyceni) a vesměs studentské obecenstvo nadšeně reagovalo na drobné situační vtipy.

Prvním představením letošního festivalu se stalo takměř pouliční představení George Dandin aneb manžel v rozpacích v podání studentů ze Slovinska. Celý den se však i nadále nesl v duchu již tradičních her a klasických autorů, ovšem mnohdy v netradičním podání. Měli jste možnost zhlédnout představení studentů z Jižní Koreje (pro ty, kteří jej nestihli, připomínám, že se ještě dnes koná jedna repríza) a v off-programu zazářila grotesque love-story Aucassin a Nicola, která připomenula zlaté staré časy, kdy slovo platilo a za lhaní se mlátilo do hlavy kamenem, a přesto se nám špatně nežilo.

Tak nějak všechno nám to klapalo a na kecý se nedalo, tak věřme tomu, že to tak půjde stále dál. Pojdme spolu, rychle do průvodu a dál stoupejme k vrcholu!

Lukáš Paleček v. r.
Šéfredaktor

Drazí čtenáři,

vzhledem k množství informací, které se Vám snažíme předat, došlo k otištění chybného telefonního čísla na oficiální festivalové infocentrum. Zde Vám nyní s omluvou za možné komplikace přinášíme platné kontakty:

+420 542591344
a +420 542 591 345

Zároveň bychom Vás chtěli poprosit o spolupráci při tvorbě Meeting Pointu. Budeme velmi rádi, když se budete chtít jakkoliv vyjádřit k naší práci, poslat vzkaz či celé recenze na shlédnuté inscenace. Kontaktovat nás můžete buďto mailem na enc11redakce@gmail.com, nebo za námi osobně přijít do naší redakce ve 4. patře na Divadelní fakultě Janáčkovy akademie múzických umění v Brně a nebo vhodit Váš příspěvek do některé ze schránek, které jsou nyní umístěny v infocentru, ve foyer DIFA JAMU v Brně a na pokladnách Divadla Husa na provázku, HaDivadla, Divadla Bolka Polívky a Divadelního studia Marta.

Vzhledem k tomu, že tématem festivalu jest „Potlesk, prosím!“, tak Vám ke každé recenzi nově přinášíme informace o době trvání závěrečného potlesku a jeho hodnocení ušima našich recenzentů (udělováním příslušného počtu „Martiček“ na bodové škále 1-5). Věříme, že Vám tyto inovace zpříjemní čtení našeho – Vašeho zpravodaje.

S pozdravem
redakce

Leoš Janáček

Leoš Janáček na lišce Bystroušce

skokan

RECENZE HLAVNÍHO PROGRAMU

Akademija za gledališče, radio, film in televizijo/ University of Ljubljana, Academy of Theatre, Radio, Film and Television
LUBLAŇ, SLOVINSKO

JÍRA DANDA ANEB CHUDÁK MANŽEL

Tma ktorá paradoxne znamená svetlo

Pri príchode do sály ma hneď zaujalo javisko. Diagonálne cezeň viedla natiiahnutá šnúra vo výške asi 2 metre od podlahy, na ktorej boli navešané kusy oblečenia z klasicistného obdobia, dáždnik, lodičky (obuv), umelá slnečnica a plachta. Zo stredu vyčnievala smerom k zemi drevená doska, na nej topánky. Tento zhluk nič nehovoriacich vecí sa každou odohranou minúťou predstavenia dostával do kontextu. Po konci bolo jasné, že v počiatočnom obraze nám boli predstavené symboly spoločenskej prestíže, moci, skrývaného tajomstva, zvädzania, ale aj kúpeného šťastia a pohrdania. Herci hrali (v zadnej časti medzi rozťahnutou oponou) už počas usadzovania divákov. Vydávali rôzne zvuky, pokrikovali, búchali tamburínou, prechádzali z jednej strany na druhú a opäťkami rytmizovali rušnú scénu.

Po skončení zvučky Encounteru sa rozprchlí po zvyšku javiska, doplnili si kostým rekvizitami zo šnúry a zreorganizovali zvyšok pripravených vecí. Na stenu kriedou napísali DANDIN, neskôr VZNEŠENÝ – štronzo! – poskytlí divákovi pár sekúnd na spamätanie – BU! – na pokrik jedného z nich sa dej uviedol zase do pochodu.

Počas celej hry, za rozsvieteného javiska aj hľadiska, herci reagovali na publikum. Občas sa na neho obracali až s absolútnou jasnosťou výpovede: „Toto je divadlo a my vám hráme príbeh o živote.“

Inscenácia bola v určitých častiach postavená na princípe divadla na divadle. Minipódium z dosák pridané na stred vyhraňovalo priestor hry, zatiaľ čo dookola bol zvyšok nehrajúcich hercov, ktorí pozorne sledovali dianie a podávali rekvizity v pravý čas. Zároveň aj to bolo hrou, hrou na nás divákov. Brechtovský odstup od role a diania na základnom štvorci bol dokonale znázornený hercom, ktorý si mimo svoj výstup dal dole načančanú parochňu, oprel sa o zárubňu, zapálil si cigaretu a pozoroval svojich kolegov.

Cez kostýmovanie hercov sa ukázali témy hry/života – postup v spoločenskom rebríčku znázornený zdobným kabátom (v jednej chvíli je hlavný hrdina Dandin donútený si ho vyzliecť, kľaknúť a odprosiť pred pánom, čo pre neho znamenalo potupu), umelohmotná rozoberajúca sa slnečnica, ktorá mladému zvodcovi slúži ako bičik a prejav náklonnosti, vždy podľa potreby situácie a iné.

Tak ako v dnešnej dobe už nie je snaha posunúť sa spo

ločensky vyššie, nevera a podplácanie ničím novým, tak aj táto inscenácia netlačila na pílu a znázorňovala s odstupom. Herci sa nesnažili byť zbytočne patetickí, ukázali pár citlivých momentov, kde sa divák mohol zamyslieť, prejsť akousi katarziou. Na záver sa hlavný hrdina ocitá v tme, ktorá paradoxne znamenala svetlo – „prozření“.

Čo ma osobne rušilo bolo, že slečna v roli slúžky bola herecky veľmi slabá. Aj pri tom mále, čo jej bolo zverené bola nepresvedčivá, čo vynikalo pri jej herecky lepších kolegoch. Aj napriek tomu, že slečna v role manželky cez svoj smiech nachvíľu vypadla z behu, dokázala sa bezproblémovo vrátiť. Toto predstavenie je príjemné, oddechové, vtipné a odporúčila by som ho na rodinné nedeľné popoludnie, ale aj pre náročnejšie publikum.

Dorota Lichvárová

potlesk 2,11 min

Jíra Danda aneb Chudák manžel

Moliérův Jíra Danda v podání studentů čtvrtého ročníku University of Ljubljana je nastudováním klasickým, které nás v žádném případě neurazí, ale také ani moc nepřekvapí.

Režisérka Eva Nina Lampič zvolila pro tuto inscenaci, která měla premiéru v červnu 2010, zajímavé scénické řešení, při němž se snaží využívat nejen prostoru samotného jeviště, ale také okolí jako například schody, uličky kolem diváků nebo balkonu.

Celá inscenace začíná při otevřené scéně, která je opravdu otevřená doslova. Před námi se totiž objevuje sklad kulis a okno, kterým se můžeme podívat až ven na druhou stranu divadla. Prostor je rozdělen na dvě půlky oponou, která je ze stran lehce zatáhnuta, ale pouze tak, aby se za ní mohli skrývat již před začátkem představení herci. Ti zde dělají hluk, zpívají italské operní árie a přecházejí za oponou z jedné strany na druhou.

V přední části jeviště je natažena prádelní šňůra. Vidíme na ní rozvěšeny různé kusy oblečení a také páry bot. To že představení začalo, nepoznáme podle snížené intenzity světla, jak bývá často zvykem, ale právě podle toho, že herci vycházejí zpoza opony a začnou si jeden po druhém brát kusy oblečení ze šňůry. Poté na scénu přinesou malé dřevěné jevišťátko, na kterém se odehrává velká většina děje. Toto jeviště bychom mohli, jak poznáme z pozdější herecké akce, chápat jako interiér. Vždy, když se tedy děj odehrává uvnitř místnosti, stojí jednající postavy právě na dřevěné ploše.

Co se jednotlivých postav týče, jsou jasné již od začátku. Jíra Danda je chudák, který touží po uznání a potom, aby ho konečně rodina, do které se přiznal, začala brát jako sobě rovného. Tchýně s tchánem mu ale dávají jasně najevo svou nadřazenost a aristokratickou na

myšlenost každým svým gestem a větou. Jírův sok, Angeličin milenec Clytandr, působí tak slizkým dojmem, že se divák až diví, jak je možné, že si s ním Angelika něco začala. V neposlední řadě je také třeba zmínit pár Claudine a Lubina, dvojice sluhů, která sice v inscenaci nehraje žádnou důležitou roli, ale přece jen by bez nich celý příběh nemohl fungovat. Působí zde totiž jako dokonalé informační spojky mezi hlavními postavami.

Herecké výkony studentů University of Ljubljana byly téměř všechny na stejné úrovni. Výraznější, v pozitivním slova smyslu, byl jen představitel hlavní postavy, jehož Jíra Danda byl opravdu skvělý zoufalec. Oproti němu bohužel působil výkon jeho manželky Angeliky jako zcela nezáživné a utrápené herectví. Angelika byla nevýrazná a scény, kdy na jevišti dostala více prostoru k hraní, tak působily méně propracovaně a divák se při nich mohl začít i trochu nudit.

První polovina představení probíhala ve velice svižné náladě. Děj přirozeně plynul a divák se dobře bavil. Naproti tomu však byla druhá půlka trochu těžkopádná. Zpomalení tempa můžeme dávat za vinu delším prostožům při přestavbách jednotlivých scén. Bohužel tato změna tempa způsobila také to, že finále celé inscenace vůbec nevygradovalo. Nicméně i přes tyto nedostatky ocenilo spokojené obecnstvo studenty University of Ljubljana víc jak minutovým potleskem a mladí herci se tak vraceli na scénu hned čtyřikrát.

Markéta Toufarová

potlesk 2,30 min

Dandin

Dandin s manželkou a jejím milencem

Dandin s manželkou

Chang pa /창파

Students from University of Suwon /수원 대학교

SUWON, KOREJSKÁ REPUBLIKA

HAMLET

Shim, Ceol Jong a Na, Su A

Co se stalo s Yorikem?

Z mlžného oparu se před diváky zaplněným sálem vynoří rakev a ozvou se údery zvonu. Z rakve se začne pozvedat postava zahalená závojem, cuká sebou v křečích a s jemnými záškuby látky se pomalu zvedá. Vše naznačuje jen za pomoci tělesných pohybů a mimiky, případně si vypomáhá naříkavým jekem. Celý obraz připomíná svou strašidelnou atmosférou asijské hororové filmy. Otázka je, koho dívka představuje. Ofélii, k jejímuž hrobu přichází Hamlet? Gertrudu, s níž obcuje Claudius vedle mrtvého těla Hamletova otce? Podobných otázek se v průběhu představení vynořuje více. Metafora střídá metaforu a odhalit symbolické významy inscenace není snadné. Postavy mohou představovat nejen Hamleta a jeho rodinu, ale i současnou korejskou společnost.

Rozklíčování smyslu inscenace stěžuje i fakt, že každý z herců může představovat více než jednu osobu, příběhy Hamletovy rodiny se mohou prolínat a divák by měl vše vyčíst z pouhých gest a symbolů, které jsou však pro evropské publikum nejasně čitelné. Divák tak může považovat ústředního hrdinu nejen za Hamleta, ale i za Claudia, černě oděného muže v saku s deštníkem za Horatia, jenž vše zpovzdálí sleduje, nebo i za Hamletova otce, s nímž se dánský princ setkává, či za samotného Hamleta, který přece chodí vždy v černém. Program uvádí, že Shakespearovo drama bylo v této inscenaci „zcela demontováno“, což by odpovídalo onomu pocitu roztříštěnosti a snahy o zachycení střípků, z nichž by bylo možné sestavit kontext. Možná je to však zcela zbytečné úsilí, pramenící z potřeby západních diváků vysvětlit si děj polopatě, zatímco asijské divadlo je plné zašifrovaných významů a náznaků, jež lze postihnout spíše pocitově.

Představení je vizuálně efektní, ačkoli je téměř oproštěno od rekvizit, mezi nimiž se objeví jen rakev, Yo

rikova lebka či vějíř a slunečník. Stylizace hereckého pohybu odpovídá asijským divadelním konvencím, pohyby herců jsou odměřeny a načasovány do nejmenšího detailu. Představením se linou nejen úderý bubínků nebo zvonění zvonků, ale i hlasitá hudba, která v extatických chvílích, kdy se postavy na jevišti svíjejí v tanečních kracích, dosahuje značné intenzity. Do toho je slyšet zvuk tekoucí vody jako připomínka tonoucí Ofélie, jež se kroutí v otevřené rakvi.

Orientálnímu divadlu nenavyklé vnímání západních diváků bude představení připadat možná příliš složité a těžce pochopitelné, korejská divadelní škola nám ale ukázala, že i na profláknuté drama se lze podívat z jiného úhlu pohledu a chápat ho v kontextu moderní Koreje.

Iveta Šedová

potlesk 2,40 min.

Svatba Ofélie: Let's Manga!

Korejský Hamlet je pro středoevropského diváka spíše než inscenací vynikající lekcí o tom, jak mnohdy vidíme to, co chceme, a pomíjíme to, co je nám jasně sdělováno. Režisér Seung Hoon Chai rozložil klasické dílo, aby jej v podivuhodné mozaice slepil bez armatury sujetu či hlavních, (námi) očekávaných témat. Účinkující mění charakter postavy, příběh je nezvykle chronologicky pojednán, prostředí je naprosto netradiční – a přesto můžeme zahlédnout šílící Ofélii, chlípnu Gertrudu či intrikujícího Polonia.

Jednoduchá, naprosto minimalistická scéna, kterou tvoří tři drobné svíčky, ležící u zkřížených nohou tří sedících mnichů. Tři svíce spojené v jednu pochodeň hřejí u chladnoucího králova těla. Za mlčení se svíce sfouknou, vprostřed scény se objeví rakev, měnící se jednoduchým znakováním v postel.

Spastický a zpočátku nesmělý pohyb se zachvívá v rakvi. Trhavými pokusy si razí cestu z nitra kvádrů, zpočátku lze i těžko odhadnout, jaká je pozice těla pod hábitem. Rozcuchaná Ofélie (Na, Su A) se probouzí z hrobu v rokokových šatech (manga?), jako mechanická panenka se snaží hýbat. Vzápětí v rámci proměny, obkládá hrob barevnými šátky (hrobka se teď jeví jako postel – tedy oslava svatby! Zároveň sídlo, Elsinor). Vpravo leží mrtvola otce (Park, Jong Sang), vedle které leží deštník. Park Jong Sang zároveň představuje Claudia, což je naznačeno felací od Gertrudy (Na Su A byla do té chvíle Ofélií), který požívá všech královských „pocť“.

Hamlet (Shim, Cheol Jong) předvádí v dlouhých scénách šílenství, v dokonalém zvládnutí gest se nemine ve výrazu. Bubny se doplňují se zvonky, Ofélie s Hamletem spějí k orgasmu. Ve stoupajícím kouři Hamlet brutálně znásilní dívku (jde zřejmě o metaforu Hamletova dialogu s Gertrudou). Hamlet probouzí duchy,

svědky událostí, svědky křivd, které se udály v Elsinoru, Koreji. Kopulací několik, orgasmů pár...

Závěrečná scéna dokazuje reálné proměny charakterů herců – duchové se náhle proměňují v účastníky závěrečné hostiny, v níž umírají a na konci se opět probouzejí.

Ofélie třímá Hamletovu posmrtnou masku – Hamlet drží masku nad rozkrokem, či jde o masku mrtvého Laerta?

Hamlet padá několikrát k smrti, pokaždé se ale zvedá. Hamlet mohl být v posledních okamžicích klidně Horatiem (přítomností připomíná Firse v závěrečné scéně z Višňového sadu).

Přesto můžeme konstatovat, že vůbec nejde o dánského krále, otcovraždu či „divadlo na divadle“ – spíše jde jednoduše o neotřelý a uchvacující pohled na příběh muže, který „viděl“ příliš mnoho...

Tomáš Kubart

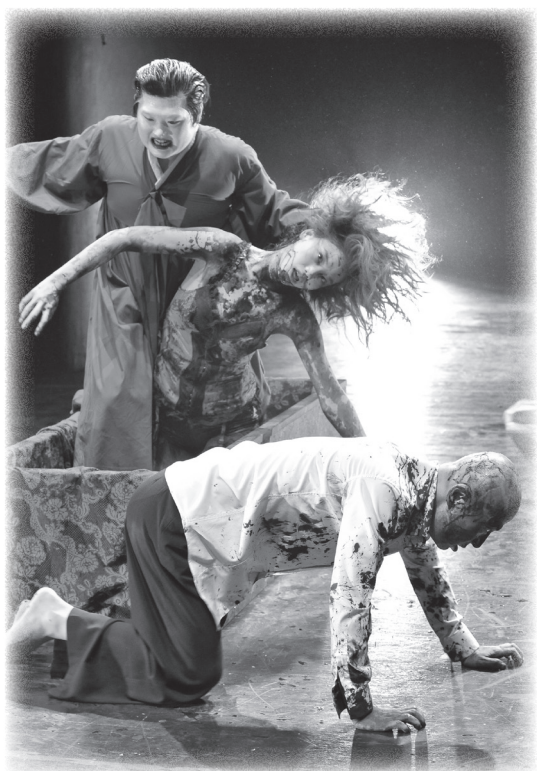
potlesk 2,43 min

Shim, Ceol Jong a Na, Su A

Bark, Jung Geun

Shim, Ceol Jong; Na, Su A a Lee, Kyung Jun

Shim, Ceol Jong a Na, Su A

RECENZE OFFPROGRAMU

Česká republika, Brno

Janáčkova akademie múzických umění v Brne

Divadelní fakulta

Barbara Herz

AUCASSIN A NICOLA (grotesque love-story)

Tak kdo je tady chlap?

Prvním představením Aucassin a Nicola v Kabinetu múz otevřeli offprogram letošního Encounteru studenti činoherního a muzikálového herectví při DIFA JAMU.

Celou inscenací se nikoliv jako červená, ale jako růžová a modrá nit táhne genderové téma ženských a mužských rolí ve světě. Sytá růžová barva, typicky spojovaná s dívčím elementem, se v kostýmování všech postav snoubí s barvou modrou, tedy klučičí. Jako symbolika harmonie jin-jang, v každém muži je kousek ženy a naopak. Je pak snadné uvázat si kolem pasu dlouhou růžovou látku a na chvíli se stát z muže třeba Aucassinovou matkou, v jednom momentě správcem a ve vteřině mládencem.

Symboliku dvou barev v sobě nese nejen kostýmování, ale i pojetí svícení a barevnost rekvizit. Variabilitu poskytují nejen kostýmy, ale i rekvizity a otevřený prostor. Konkrétním hereckým jednáním se stává z věšáku, kufru, stoličky a figuríny tu a tam bezpečné útočiště nebo vězení, zbraně nebo strom, ze silonek lano, z drátu sukně. Jsou prostě čímkoliv, co je momentálně potřeba. Inscenace pracuje nejen s těmito metaforami, ale rovněž s další řadou symbolů. Nápadníci by si rádi z Nicolettina stromu ukousli panenského jablíčka, kokrhaní kohouta vyvolává světlo, zahání noční hrůzy a zlé duchy, kterým ve tmě roste síla.

Je vyprávěn francouzský příběh dvou zamilovaných Aucassina a Nicolý, kterým v naplnění vztahu nebrání jen jejich okolí, ale rovněž Aucassinova uvzdychanost a neschopnost činu. V jeho kontrastu je Nicola ženou činu. Aucassin ztrácí svou mužskou identitu a je ostatními vmanipulován do ženské submisivní polohy, z Nicolina kostýmu je chtě nechtě donucen přebírat do posledního kousku růžové elementy a oficiálně se i vizuálně stát ženou, kterou je duševně už dávno. V posledním rozhodujícím okamžiku, kdy jde inscenační forma poprvé proti vyprávěnému příběhu a není mu podřízena, má vše končit happyendem. Ale nedá se nic dělat, z Aucassina je žena, z Nicoletty vyčerpaný muž, kterému nezbyvá než dát průchod svým citům a plakat nad ztracenou láskou, kterou si odvedl jiný sok.

Herci své výstupy a změny rolí podřizují vypravěčským komentářům a ilustracím prostředí (mrzáci, divá zvířata, les), jejich tělesná i hlasová zdatnost je předvedena v řadě akrobatických figur a písní. Hravost, se kterou k tématu přistupují, se pak naplno uvolní v prostředí cizí země, kde je snad vše naruby a vše možné, a smí na sebe například útočit melounem, vajíčky nebo mrtvou rybou.

Michaela Malčíková

potlesk 2,15 min

Aleš Petráš a Radúz Mácha

Jozef Hruškoci a ryba

Aucassin a Nicola (grotesque lovestory) aneb režisérka se utápí v postmoderně XIII. století

Jak je uvedeno v programu k této „inscenaci“, vznikla tato jako výstup v rámci projektu „Problém času v humanitních a sociálních vědách“ řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze z prostředků specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2010 pod číslem 261107. Otázkou pro mě stále zůstává, proč je tedy tato uváděna v rámci festivalu divadelních škol. Ale budiž.

S absencí dramaturgie se na jednu stranu režisérka (Barbora Herčíková) vyrovnala bravurně, nápadité inscenaci rozhodně nechybí temporytmus a je plná zajímavých momentů. Na druhou stranu, asi hodinová inscenace, která se snaží být ve zkratce převyprávět celý tento komplikovaný příběh, stojí pouze na zhuštěném ději, který je protkán řadou zcizovacích prvků. Celý mix režijních nápadů (či, chcete-li, postmoderních kopií z cizích inscenací) se brzy okouká a divák už nemá čím být nadále překvapován. Rovněž naroubování vlastních myšlenek o současném problému potírání rozdílů mezi ženou a mužem se jeví pouze jako schválnost, než aby vyvolával rezonující znepokojení v klasickém příběhu ze 13. století.

Scénografie si vystačí s věšákem, stoličkou a kufrem, které jsou, stejně jako kostýmy, v barvě světle modré a růžové. Všudypřítomný motiv šachovnice jakoby přímo odkazoval k všudypřítomné hravosti inscenace či snad k fascinaci osobou režiséra Vladimíra Morávka? Vzhledem k faktu, že během představení přijde na zmar snad celé zelinářství, neboť na scéně se soustavně destruuje nejrůznější druhy ovoce (tuto přesnídávkovou směs po sobě herci neustále plivou, házejí či se v ní válejí), je toto velmi náročné zajisté nejen pro ty, kteří musejí po představení uklízet, ale taktéž pro ty, kteří jej finančně zajišťují.

Inscenace klade poměrně velké nároky na herce, kteří se, za daných podmínek, se svými rolemi (celkem 5 herců ztvárnilo pomocí náznakových převleků celkem asi 13 postav) vypořádali s elegancí a obrovským vnitřním nasazením.

Představení se setkalo s bouřlivým diváckým ohlasem a jistě se vryje do paměti mnoha diváků. Popřemýšlel bych o vhodnosti závěrečného „přídavkového“ pozvání na raut ze zničeného ovoce. Tento pokus o vtip či snad dotažení naturalismu a jisté perverze do krajnosti spíše celé představení shodila, než aby jej povýšila na vyšší úroveň.

Lukáš Paleček
šéfredaktor

potlesk 2,20 min

ROZHOVOR S POROTCI

Jako divadelní dramaturg se setkáváte s reflexí své práce i divadla obecně. Vnímáte rozdílně reflexi ze strany dlouhodobě publikujícího kritika a studenta divadelní teorie či dramaturgie?

Martin Macháček

V zásadě nerozlišuji mezi dlouhodobě publikujícím kritikem nebo studentem, protože jsou studenti pokoušející se o serióznost, a naopak jsou dlouhodobě publikující, snažící se o studentskou svěžest recenzí. Je to velmi individuální a vážím si každého názoru, který není sebestřednou prezentací recenzenta (nebo studenta), ale projevem zájmem o inscenaci. Nesnáším, když si recenzenti přes recenze řeší problémy se svými kolegy - a to někdy dělají "profesionálové", ale i studenti. Nemám rád, když se někdo snaží být nekompromisní za každou cenu a z recenze není patrné analytické pojmenování nedostatků, ale je to jen kopání pubertálního dítěte kolem sebe. A to "kritické pubertální dítě" má někdy i šedesát. Nemám rád, když z recenze vycítím především režijní nebo hereckou ambici.

Vlastně mám rád na festivalech to zdánlivě nezávazné glosování viděného, protože v jisté neurovnanosti myšlenek se projevuje emocionální zážitek z inscenace více než v chladně zkonstruované studii. A to mě baví na některých studentských festivalových reflexích. Ale na druhou stranu, rozlišuji mezi recenzí a recenzními studiemi, které předkládá například Svět a divadlo či jiné časopisy. Tam už očekávám kompaktní, dlouhodobě a precizně formulovaný pohled, nejlépe s kontextem a souvislostmi, protože to časopisecká plocha umožňuje. A to, pochopitelně, už nemusí být některým kritikům a studentům vlastní.

Vladimír Fekar

Je podle Vás, jakožto kritika, nějaká hranice mezi hodnotícími kritérii pro profesionální a profesionální studentské divadlo?

Martin Macháček

Otázka „jak psát o studentském divadle“ míří dál, než k divadlu pouze studentskému. Je jednou ze součástí obecnějšího sporu na téma kritického psaní o divadelních produkcích, které Petr Pavlovský rozverně onálepkoval „divadlo s mimoestetickými funkcemi“. Bylo by samozřejmě možné spekulovat, které inscenace do tohoto šuplíčku patří a které už ne, u tvorby studentů specializovaných divadelních škol se pohybujeme na hranici, ale na podstatě věci to nic nemění. Klíčová otázka zní pokaždé zhruba stejně: má být kritika „shovívavější“ pokud se shodou okolností týká inscenace, pod kterou je podepsaný někdo jiný než profesionál

ní tvůrce?

Domnívám se, že nemá. Nebo přesněji řečeno, že dokonce ani nesmí. Jak v zájmu samotné kritiky, tak v zájmu kritizovaných, tak především v zájmu toho, komu je kritika primárně určená, tedy čtenáře. Každý kritik by se měl ze všech sil snažit dopracovat k pokud možno pevným hodnotovým kritériím (já vím, že to v praxi nejde, ale to není omluva, je nutné se alespoň snažit) a ty potom uplatňovat pokud možno bez ohledu na to, jakým způsobem vznikla inscenace, o které píše. Může to být někdy docela kruté, ale málo platné, kritika není charita a už vůbec ne jakási nepřímá metoda zvyšování sebevědomí a dodávání chuti do další tvorby.

Úplně primitivně řečeno: pokud kritik cosí tvrdí o inscenaci xy, měl by mít jeho čtenář jistotu, že tak činí na základě víceméně stejných kritérií jako v případě inscenace yz. Pokud kritik začne brát v potaz, že v jednom případě hráli profesionálové a ve druhém studenti nebo amatéři nebo odboráři nebo bůhví kdo, znamená to, že začíná svévolně křivit měřítko. Kritika má smysl tehdy, když vypovídá o tom, co se odehrálo na jevišti, nikoli když se dojíká tím, že to tvůrci měli z nejrůznějších důvodů těžké. Což samozřejmě neznamená, že je o viděném vždy bezpodmínečně nutné referovat formou kritiky – pustit se do zásadní analytické reflexe vánoční besídky domova důchodců by nejspíš nebyl ten úplně nejchytřejší nápad.

Pokud ale dojde na psaní kritiky, troufám si tvrdit, že o shovívavost nebo dokonce „bílou lež“ by neměli stát ani sami tvůrci. Bez ohledu na to, jestli studují nebo ne. Tedy alespoň pokud je zajímá, co si kritik o jejich inscenaci opravdu myslí a nejde jim výhradně o to, aby se o sobě dočetli něco shovívavě vlídného. Osobou předurčenou ke shovívavé vlídnosti je babička, nikoli divadelní kritik (studenti jsou konec konců oproti starším kolegům v jasné výhodě - většina jejich babiček je naživu a při plné chválící síle). Za sebe v každém případě slibuji, že pokud budu některé představení z letošního ENCOUNTERU chválit, budu tak činit pouze proto, že se mi bude skutečně líbit, nikoli proto, že jeho autoři stále ještě studují a měli to do Brna daleko.

Vladimír Mikulka

Lightdesing se v posledních dekádách výrazně emancipuje. Myslíte si, že jeho osamostatněním dochází spíše k tříštění jednotlivých divadelních složek, či naopak k jejich provázanějšímu dialogu?

Martin Macháček

Lightdesign je podle mého názoru již zavedenou specializací a specifickou profesí v rámci divadla. Naše škola, stejně jako mnoho dalších jinde na světě, studentům tuto specializaci nabízí. Označení lightdesign poprvé použil v roce 1974 Richard Pilbrow pro svůj projekt „Theatre Projects“, čímž potvrdil, že se jedná o soubor zavedených a důležitých schopností.

José Francisco da Silva Beja

Dobová dramatika vždy kriticky reflektuje svoji současnost. Dáváte přednost spíše satirickému, ironickému pohledu či analytickému naturalismu?

Martin Macháček

Preferuji satirický a ironický úhel pohledu.

Robert Gordon

ROZHOVOR S EVOU NINOU LAMPIČ, SLOVINSKOU REŽIRSÉRKOU

Jak jste si užili hraní zde v Brně na festivalu?

Myslím, že se to všem líbilo. Publikum zde dnes bylo velice příjemné a vstřícné. Myslím, že tu byla vzájemná energie mezi publikem a herci. Divadelní budova je krásná.

Využíváte v Ljubljani také tolik prostoru, jako jste využili v dnešním představení?

Snažíme se využívat prostor jak nejvíc je to možné. Samozřejmě že u nás ve škole je prostor jiný, například osvětlovací kabina je přímo za scénou, tedy její okno je součástí scény, takže s ním v průběhu představení pracujeme. Samozřejmě že jsme se snažili do tohoto divadla inscenaci adaptovat a využít ho plně, takže jsme zakomponovali do děje i schody při příchodech atd.

Proč jste si vybrala právě Jíru Dandu?

Ve skutečnosti to nebyl můj výběr. Tuto hru vybrali mí profesori, protože já jsem také student. U nás ve škole je taková tradice, že každý třetí ročník připravuje obvykle inscenaci Shakespeara nebo Moliéra. V prvním ročníku to bývá nějaká improvizace, v druhém realismus a ve třetím právě tyto dva autoři. Nevím, proč vybrali zrovna tuto hru, ale mám ji ráda. Líbí se mi, jak odhodlaně chce Dandin dokázat nevěru své ženy.

Říkala jste, že jste student. Jste také ve čtvrtém ročníku jako vaši kolegové herci?

Ne, já jsem v ročníku pátém, mám už po absolutoriu, ale toto představení jsme nacvičovali už vloni. Premiéru jsme měli v červnu, takže tehdy jsem byla studentkou čtvrtého a herci třetího ročníku, kdy se hrává Moliére a Shakespeare.

Jakou inscenaci v současné době připravujete?

V současné době připravujeme Ionescovu Hru o masakru (Jeux de Massacre). Premiéra bude v červnu na konci semestru.

Markéta Toufarová

HLAVNÍ PROGRAM

STŘEDA 6. 4. 2011

9:30, 11:00, 16:00

Velká Británie, Winchester
The University of Winchester

KABARET BRIGITTE

(30 min)

Sklepní scéna CED

10:30

Jižní Korea, Suwon

Chang pa

(group made by Suwon universty students)

HAMLET

(60 min)

HaDivadlo

10:45

Rusko, Moskva

The Boris Shchukin Theatre Institute

VÝROSTEK

(140 min)

Divadelní studio Marta

17:00

Česká republika, Praha

Akademie múzických umění v Praze,

Divadelní fakulta (DAMU)

V HOUŠTINÁCH MĚST

(150 min)

Divadlo Husa na provázku

The University of Winchester **WINCHESTER, VELKÁ BRITÁNIE**

Univerzita ve Winchesteru byla založena roku 1840 a v současné době ji navštěvuje přibližně šest tisíc studentů, kteří si mohou vybrat studium na čtyřech fakultách - práva a ekonomiky, lékařské, sociálních studií a filozofické. Univerzita má status státní veřejné školy, ovšem v Anglii jsou všechny stupně terciálního vzdělávání zpoplatněny.

Tamní Faculty of Arts nabízí kromě oborů tvůrčího psaní a filmu i mnoho studijních programů spjatých s divadlem. Obor Choreography and Dance pak patří k nejlépe hodnoceným studijním programům svého druhu v celé Británii.

www.winchester.ac.uk

Charlotte Cassey: **KABARET BRIGITTE /** **THE BRIGITTE CABARET**

Režie, dramaturgie, scéna a kostýmy, hraje:

Charlotte Casey

Délka představení: 30 minut

Jazyk představení: angličtina

Charlotte Cassey je studentkou MA Devised Performance programme na University of Winchester. Jedná se o nový obor vzniklý v září roku 2009. Charlotte je nejen autorkou představení, ale také jeho režisérkou, dramaturgyní, scénografkou a jedinou herečkou.

Na hře průběžně pracovala od přijetí do studijního programu, kdy měla podle zadání zkoumat vztah tvůrčího myšlení k autorskému subjektu popisem vlastních zkušeností a vyjádřením sebe sama zvoleným stylem. V této části programu má student za úkol vytvořit "zrcadlovou" performanci, při které bude vycházet ze sebe a svého autobiografického materiálu, čerpajícího z premisy, že každý nevyhnutelně vychází z vlastního životopisu v tom smyslu, že všechny naše postoje, názory a tvůrčí impulzy vyvěrají ze struktury naší osobnosti a životní zkušenosti, které souhrnně nazýváme "já". Estetické preference nejsou neutrální ani objektivní, nýbrž prudce subjektivní. V tomto programu má student prozkoumat proces vymýšlení (tvoření) za použití stanoviska coby výchozího bodu a následně jej rozšířit o nové sféry jevištní praxe a sebereflexe.

Kabaretní styl hry ironizuje tradici ženského autobiografického představení, která se objevila počátkem šedesátých let. Hra bývá prezentována na britských divadelních festivalech a v recenzích je oceňována zejména pro svou živelnost, vtip a originalitu.

St 6.4. - 9:30
St 6.4. - 11:00
St 6.4. - 16:00
Sklepní scéna CED

**Театральный институт имени Бориса Щукина/
The Boris Shchukin Theatre Institute
MOSKVA, RUSKO**

Dějiny moskevské divadelní akademie se začaly psát roku 1913, kdy skupina studentů požádala J. Vachtangova, aby vedl jejich amatérské studio. Akademie byla oficiálně otevřena 23. října 1914 a její úspěšná činnost vyúsťuje o tři roky později založením Vachtangovova divadla, pod jehož ochranná křídla akademie spadala coby zásobovatelka mladých hereckých talentů. Z řad akademie vyšel i Boris Ščukin, podle nějž dostala škola v roce 1926 svůj dnešní název. Během své existence ovlivňuje institut významné osobnosti ruského divadla. Režijní principy i pedagogické metody jsou svědomitě přenášeny z generace na generaci a zrcadlí se i v tvorbě současných studentů. Ne nadarmo se toto místo, kde se múzy probouzejí k životu, hrdě nazývá „svatyně svatých“

www.htvs.ru

**Fjodor Michailovič Dostojevskij:
VÝROSTEK / THE YOUTH**

Režie: Michail Borisov

Dramaturgie: Elena Odintsova

Scéna: Akif Belov

Kostýmy: Svetlana Miroshnichenko, Jekatěrina Miroshnichenko

Hudba: Julia Massalskaja

LightDesign: Alexander Matveev

Hrají: Sergej Beskakotov, Ivan Gorškov, Alexandra Odintsova, Daria Egorova, Anna Dvoršečkaja, Irina Verbitskaja, Pavel Afonkin, Vladimir Logvinov, Ksenia Larina

Délka představení: 165 minut

Jazyk představení: ruština

Moskevský soubor představí jevištní adaptaci románu F. M. Dostojevského *Výrosteček*, který patří k nejoceňovanějším autorovým prózám a nabízí několik sdělovacích linií, kterými se může případný inscenátor vydat. Režisér Michail Borisov se rozhodl sledovat vztah mladého nemanželského Arkadije a jeho otce Andreje Versilova. Přes tematiku nalomeného rodinného pouta se tvůrci vyjadřují k trvalým společenským hodnotám. Dnešní člověk je neustále vystavován lákadlům konzumní společnosti a v době, kdy se mamon stává životní cílem, jeví se i malé pozastavení nad našimi existenčními prioritami víc než aktuálně. Samotný režisér definuje představení jako „čtyři povstání proti otcovi“ a v interpretačním pojetí se nesnaží hnát za strhující formou, ale svou pozornost soustředí na ucelený herecký projev, který – zbavený zbytečného pozlátka – je schopen více umocnit autorovu myšlenku.

**St 6.4. - 10:45
Divadelní Studio Marta**

**Akademie múzických umění v Praze –
Divadelní fakulta (DAMU)
PRAHA, ČESKÁ REPUBLIKA**

Divadelní fakulta je jednou ze tří fakult AMU v Praze, kde se vedle divadelních oborů vyučuje rovněž filmová a hudební tvorba. Fakulta již od svého založení po konci druhé světové války neustále rozšiřovala nabídku výuky; dnes zde lze studovat činoherní, alternativní či loutkové divadlo. Svými aktivitami DAMU přesahuje hranice ČR – škola díky rozsáhlým mezinárodním kontaktům nabízí studentům stáže ve většině členských zemí EU i mimo ní. Studenti DAMU každoročně pořádají mezinárodní divadelní festival Zlomvaz. Absolventi se dnes uplatňují v nejprestižnějších českých divadlech, zakládají úspěšné nezávislé divadelní skupiny.

www.damu.cz

**Bertolt Brecht:
V HOUŠTINÁCH MĚST /
IN THE JUNGLE OF CITIES**

Režie: David Šiktanc

Překlad: Ludvík Kundera a Rudolf Vápeník

Dramaturgie: Kristýna Čepková

Scéna: Magdalena Klára Hůlová j.h.

Kostýmy: Petra Krčmářová

Pohybová spolupráce: Karolína Párová j.h.

Produkce: Anna Dynková, Zuzana Kravcová, Eva Krenčíková

Hrají: Jan Toupalík, Marek Adamczyk, Jan Hušek, Klára Krejsová, Markéta Frösslová, Adéla Petřeková, Vuk Gojkov Čelebić, Adam Kraus, Michala Ďurišová, Petr Borovec a Ivana Krmíčková

Délka představení: 150 minut

Jazyk představení: čeština

„Cítím, že je to o jedné věci, která se jmenuje Svoboda nebo Nepřítel. Je to bojový kus, východ-západ, místo: podsvětí.“

Tímto způsobem pojmenoval samotný autor téma jednoho ze svých prvních dramatických textů - V houštinách měst – kterou studenti čtvrtého ročníku činoherního herectví pražské DAMU zpracovali jako jednu ze tří premiér letošní sezóny na studentské scéně DISK. Příběh dramatu je zasazený do Chicaga roku 1912 – do městské a industriální džungle, kam z pustých savan přicestuje neznámá rodina, která je novým prostředím deformována. Na konfliktu odehrávajícím se v houštinách města Brecht zobrazuje hledání, touhu po svobodě a nečekaný destruktivní vliv na člověka, který se při přehnaném hledání svobody zbavuje vazeb, víry a zodpovědnosti vůči okolí.

**St 6.4. - 17:00
Divadlo Husa na provázku**

OFFPROGRAM

STŘEDA 6. 4. 2011

14:30

Česká republika, Brno

Janáčkova akademie múzických umění v Brne

Divadelní fakulta

Ivan Buraj

**LIDUMOR ANEB MÁ JÁTRA JSOU BEZE
SMYSLU**

(70 min)

DIFA JAMU 013

16:00, 17:15

Česká republika, Brno

Janáčkova akademie múzických umění v Brne

Divadelní fakulta

studenti Klaunské scénické a filmové tvorby

JUDHIŠHIRA

(45 min)

DIFA JAMU 401

21:00

Evening event

HIP HOP / RnB Night (street music)

klub Abajo

Judhištira

Společná režie a hrají:

Pavla Honzová, Lukáš Karásek, Marta Kuczynska, Ema Matušová, Pavol Seriš, Tomáš Svoboda, Markéta Šebestová, Filip Teller, Kristýna Trojanová

Pedagogické vedení: Pierre Nadaud

Naše touha byla rozumět divadlu jako sdělení příběhu, jako vyprávění. Současně jsme se ptali, jaký mají gesta význam, pokud nekopírují jazyk a slova, pokud se stávají vlastním tvůrčím stylem, jakýmsi podpisem interpreta. Příběh Mahabharáty (v přepisu Jean-Clauda Carrièrea) jsme spolu četli, vyprávěli si i prožívali navzájem - ve světě osobních gest, jež jsme postupně vytvářeli až do chvíle, kdy se neurčitá gesta stávala konkrétními. Najednou jsme si řekli: tady je Krišna, zde Draupadi, zde Judhištira. Nestavěli jsme charakter, ale poznávali jsme charakter postavy v příběhu skrze osobní gesta. Následně se přidala i dramaturgická a scenická práce, která gesta rozšířila o použití slov.

St 6.4. - 16:00
DIFA JAMU 401

Lidumor aneb Má játra jsou beze smyslu

Režie: Ivan Buraj

Hrají: Petr Pavlas, Lucie Schneiderová, Petra Lorencová, Zuzana Velichová, Tomáš David, Darina Kovářová, Alena Doláková

Na základě textu Wenera Schwaba Lidumor aneb Má játra beze smyslu se zabýváme otázkou štěstí – jeho různými podobami a jeho proměnlivostí. Skrze postavy vedle sebe pokládáme několik možných přístupů k životu a s nimi spojené hledání štěstí. Procházíme tak spektrum od materiálních hodnot až po nihilismus a zamýšlíme se nad tím, zda je současný přístup západní civilizace ke štěstí právoplatný. Narážíme na problematiku osobování si a domáhání se svého osobního štěstí. Připomínáme, že existence na tomto světě je především stvořena z utrpení.

St 6.4. - 14:30
DIFA JAMU 013

Redakce Meeting Pointu č.1

Šéfredaktor:

Lukáš Paleček

Vedoucí redakce:

Hana Svobodová

Zástupkyně vedoucí redakce:

Eliška Luňáčková

Korektor české verze:

Kateřina Menclerová

Jan Krupa

Překlad do anglické verze:

Barbora Doležalová

Michaela Dragounová

Martina Kavínová

Eliška Poláčková

Kristýna Šedivá

Jana Šunková

Markéta Zástěrová

Korektoři anglické verze:

Alexander Duncan Packer

Mgr. Karel Pala

Grafika zpravodaje:

Simona Vaškovičová

Grafika festivalu:

Kateřina Miholová